

A woman with long, wavy hair is captured in a dynamic dance pose on a stage. She is wearing a vibrant red, flowing dress and red high-heeled shoes. Her right leg is extended forward, and her left leg is bent. She is holding a large, bright bouquet of flowers in her right hand. The background is a dark, textured wall, possibly a curtain. The entire image is bathed in a strong red light, creating a dramatic and intense atmosphere. The title 'Flowers For Torgeir' is overlaid in large, white, sans-serif font.

Flowers For Torgeir

Roberta Carreri

Flowers For Torgeir

Af og med Roberta Carreri

Scenografi, Video og Lys Design | Stefano di Buduo

En Roberta Carreri & Nordisk Teaterlaboratorium ko-produktion
(2020)

Tekst | W.H. Auden, Pablo Neruda, Drummond de Andrade,
Roberta Carreri og Torgeir Wethal

Musik | Olafur Arnald, Amalia Rodriguez, Adolfo Ernesto
Echeverria Comas, Erik Truffaz, Joseph P. Webster, Wojtek
Mazolewski og Alice Carreri Pardeilhan

Kostumer og rekvisiter | Roberta Carreri & Karoline Banke

Dramaturgi | Anne Middelboe Christensen

Foto | Stefano di Buduo

Tak til Fausto Pro, Claudio Coloberti og Simone Dragone

Verdenspremere | 4. og 5. september 2020 på Odin Teatret i
Holstebro.

Kan sorg blive et lys?

Kan sorg blive et lys, der leder vores vej gennem livet?

I 2010 mistede jeg min arbejds- og livspartner, gennem mange år.

Tabet af én, man har kær, har to ansigter: sorg og taknemmelighed.

Glæden, som har fyldt mit liv i så mange år i hans selskab, skinner gennem sorgen og gør den gennemsigtig. Der er ingen kur mod sorg. Man må lære at leve med den som med en kronisk sygdom. Jeg er ikke den samme, som jeg var før Torgeir døde - og jeg vil aldrig blive det. Men jeg er stadig i stand til at synge og smile mens jeg føler tilstedeværelsen af hans fravær, der altid vil følge mine skridt.

Det siges, at man dør to gange. Den anden gang er, når man bliver glemt.

Jeg ønsker ikke, at Torgeir skal glemmes.

Torgeir blev født i Oslo, Norge i 1947, og opdagede teatrets verden på sin skoles dramahold da han var otte. Han var bare 11, da han begyndte at tjene penge ved at optræde på en traditionel scene, og 17 da han mødte Eugenio Barba og dermed blev en af Odin Teatrets grundlæggere. Som nittenårig flyttede han sammen med Barba og det lille ensemble fra Norge til Danmark. Her boede og arbejdede han, kun afbrudt af teatrets mange internationale turneer, til sin død 27. juni 2010. Han blev 63 år.

Torgeir deltog i prøverne på Odin Teatrets ensembleforestilling *Det kroniske liv*, indtil en måned før han gik bort. Hans nærvær på scenen var unikt, og jeg har savnet det lige siden. Det er grunden til, at jeg hylder ham med en forestilling. Blomster til en stor skuespiller. Blomster til et stort menneske. Blomster til Torgeir.

Kærlighedssonet XCIV

af Pablo Neruda

Dør jeg, så overlev mig med al din rene kraft,
at du vækker den blege furies og kuldens vrede,
fra syd til syd skal du løfte dine uudslettelige øjne,
fra sol til sol skal din guitarmund lyde.

Jeg vil ikke, at din latter og dine skridt tøver
jeg vil ikke at min livsglædes arvelod dør,
bank ikke på mit bryst, for jeg er der ikke.
Lev i mit fravær som i et hus.

Fraværet er et så vældigt hus,
at du kan træde ind gennem dets vægge
og hænge billederne op i luften

Et så gennemsigtigt hus er fraværet,
at jeg uden liv vil se dig i live,
og lider du, min skat, dør jeg endnu en gang.

Fragmenter fra

Residue

af Drummond de Andrade

Of everything a little still remains.
Of my fear. Of your disgust.
Of the stammered shouts. Of the rose
a little still remains.

A bit of light remains
captured in the hat.
In the eyes of the seducer
some tenderness remains
(so little).

Little remains of this dust
covering your white shoes.
Some bits of cloth remain,
a few torn veils,
few, so few, so very few.

But of all things a little still remains.
Of the bombarded bridge,
of the two leaves of grass,
of the - empty -
package of cigarettes,
a little still remains.
For of everything a little still remains,
a little of your chin remains
stamped in your son's chin

Of your rough silence
a little bit remains, a bit,
on the irritated walls
in the mute, ascending leaves.

A bit of everything is left
in the porcelain saucer,
broken dragon, candid flower,
of wrinkles on your brow,
portrait.

Some bits remain floating
in the delta of the rivers
and the fish do not avoid them.
A little: not to be found in books.

Of all things a little is still left.
And of everything only a little remains.

Ah, open the bottles of perfume
and suffocate
the insufferable stench of memory.

But of everything, oh terrible, a bit remains,
and beneath the rhythmic waves,
and beneath the clouds and winds
and beneath the bridges and beneath the tunnels
and beneath the flames and beneath sarcasm
and beneath the mucus and beneath the vomit
and beneath the sobs, the prison, the forgotten
and beneath the performances and beneath the scarlet death
and beneath the libraries, the hospices, the triumphant churches
and beneath yourself and beneath your already rigid feet
and beneath the hinges of the family and of the class,
a little of everything still remains.

Oversat til engelsk af Francis Pardeilhan

Ord til Roberta

Der blev nødt til at være blomster i denne forestilling. Masser af blomster. Roberta Carreri valgte blomster som det bærende symbol i sin fejring af Torgeir Wethal. Disse roser og solsikker er en hyldest til Torgeirs grænseløse nysgerrighed og hans anarkistiske talent, både som dreven skuespiller og som filosofisk menneske.

Den norske Torgeir sluttede sig til den italienske teaterinstruktør Eugenio Barba og var med til at stifte Odin Teatret i Oslo tilbage i 1964. Den italienske Roberta sluttede sig til Odin Teatret i 1974. Disse to begavede kunstnere blev et stærkt par sammen, på scenen og privat - lige indtil 2010, hvor Torgeir døde af cancer.

Roberta har nu foretaget den rå og tårefulde rejse gennem sorgen og ulykkeligheden. Som disciplineret Odin-skuespiller har hun udlevet sit ønske om at transformere sin private sorg til et eksistentielt kunstværk. I samme periode har hun turneret med Odin Teatret og spillet forestillinger, givet workshops og coachet yngre kunstnere rundt om i verden.

Som dramaturg har jeg haft det særlige privilegium at følge hende på korte strækninger af den udmattende og uforudsigelige vej frem mod denne komprimerede forestilling. Jeg har forsøgt at holde trit med hende i hendes søgen efter romaner og digte om død og sorg. Jeg har lyttet til hendes nøje udvalgte stykker musik – og jeg har set det hele blive indrammet af Torgeirs egne kraftfulde ord.

Jeg har set hende jonglere med udsøgte sætninger om kærlighed og tab, mens hun elegant er sprunget fra det ene sprog til det andet. Jeg har hørt hende synge sin lidenskab ud, og jeg har set hende skabe sine egne figurer fulde af smerte og forførelse. Og jeg har fornemmet hendes ønske om at nå frem til

et æstetisk sceneudtryk, som ville blive lige så stærkt og kompromisløst som Torgeirs kunstneriske idealer – og lige så groteske og glædessprudlende.

Gennem bagtæppets tynde snore træder Roberta ind i en verden af minder. Hun skaber en egentlig samtale med de ikoniske fotos og videoglimt af Torgeir på skærmen, og han smiler tilbage i det subtile og foranderlige videodesign af Stefano di Budio. Akkurat lige så legelystent, som var det elskovsleg - og omkranset af blomster. Og dermed sådan som Roberta ønskede, at Torgeir skulle blive mindet.

Anne Middelboe Christensen
Dramaturg

